

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. március 5.
(csütörtök)**

Horváth Géza

A BOLOND GAZDAG

Énekek: 245; 508

Alapige: Lk 12,13-21

Imádkozzunk!

Hálásan köszönjük, Szentháromság, egy örök igaz Isten, hogy ebben a szép énekben is Téged magasztalhattunk; Téged, mint Atyánkat, aki teremtettél, aki gondot viselsz naponként rólunk, akinek kegyelme által ma is új lehetőséget és új napot kapott ez az egész teremtett világ. Köszönjük, hogy Téged magasztalhattunk Jézus Krisztus, aki testté lettél, azért, hogy minden bűnünket eltöröld, és köszönjük, hogy a Te irgalmasságodat kijelentetted nekünk a Golgota keresztyében. Magasztalunk Téged, Szentlélek Isten, ki bennünket megszentelsz, elpecsételsz, és vezérelsz az igaz hitre és az örök életre.

Köszönjük ezt az estét, Neked, amikor összejöhattünk imádkozni, igét hallgatni, Eléd vinni gyülekezetünk dolgait; hálaadásul, vigasztalásul, erősítésül, bátorításul Téged kérni, nemcsak magunk számára, akik el tudtunk jönni, hanem azok számára is, akik dolgoznak vagy úton vannak hazafelé, akik nem tudtak eljönni most közénk. Kérünk azokért a testvéreinkért, akik gyengék, idősek, betegek, akik nem tudnak már kimozdulni otthonaikból. Köszönjük, hogy olyan sokan hajtják meg most fejüket imádságra, és vannak velünk együtt lélekben a Te trónusod előtt, örökkévaló Istenünk.

Magasztalunk Téged, hiszen Te mondtad, hogy bármely helyen segítségül lehet Téged hívni. Köszönjük Neked, hogy kinyithatjuk közösen is a Szentírás igéit. Tőled és általa tanítottak szeretnénk lenni. Taníts minket az élet ösvényére, mert tudjuk, hogy Te vagy egyedül kész, képes és jogos erre! Ezért kérünk, hogy „élet útját megmutasd, én meg nem találok azt”, de köszönjük, hogy ráigazítod lábunkat erre az útra, és ezen az úton Te segítesz és célba viszel bennünket, hogy egyszer elérjük mennyei hazánkat.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Lukács írása szerinti evangélium 12. fejezetének 13. versétől a 21. verséig olvasom: „*Monda pedig néki (tudniillik Jézusnak) egy a sokaság közül: Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget. Ő pedig monda néki: Ember, ki tett engem köztetek bíróvá vagy osztóvá? Monda azért nékik: Meqlássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bővölkedésben van az embernek az ő élete. És monda nékik egy példázatot, szólván: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje. Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én termésemet. És monda: Ezt cselekszem: Az én csúreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél! Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérlik a te lelkedet tetőled, amiket pedig készítettél, kiéi lesznek? Így van dolga annak, aki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag.*”

Kedves testvérek, a Lukács írása szerinti evangéliumot olvasva észrevehetjük, hogy Jézus Krisztus milyen fontos dolgokról beszél a tanítványoknak és az Őt körülvevő sokaságnak. Ilyeneket olvasunk, hogy Jézus beszél arról: „Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak! De megmondom néktek, kitől féljete: Féljete attól, aki minekutána megöl, van arra is hatalma, hogy a gyehennára vessen! Bizony, mondom néktek, ettől féljete!”

Egy másik helyen azt mondja Jézus: néktek a fejetekek hajszálai is számon vannak tartva; és beszél Istennek a gondviseléséről. Aztán beszél a vallástételről: ha valaki vallást tesz én rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek. Ha valaki megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az Isten angyalai előtt. Mikor zsinagógákba visznek, ne aggodalmaskodjatok, mi módon szóljatok védelmetekre, vagy mit mondjatok, mert a Szentlélek abban az órában megtanít titeket, mit kell mondanotok! Ez az élet sok területére igaz, hogy akkor megadatik néktek, abban az órában. Az Isten gyermeke Isten Szentlelke segítségével tud dönteni, tud szólni, tud majd határozni, mert Isten késszé és képessé fogja erre tenni.

Akkor történik az, miután Jézus ilyenekről beszél, hogy valaki – így mondom – bekiabál a tömegből, az Őt körülvevő társaságból, és azt mondja neki: „Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget!” Jézus Krisztus ezt az embert nem elküldi, ahogy esetleg mi tennénk, nem boszszankodik, hanem elkezdi tanítani nemcsak őt, hanem mindazokat, akik ezt hallják. Ennek az embernek ugyanis nem az a legnagyobb gondja, hogy mi lesz, hogyha Isten ellenségei őt megtámadják, megölik; nem az a legnagyobb gondja, hogy vallást tud-e tenni, lesz-e elég bátorsága vallást tenni Jézus mellett; ennek az embernek nem az számít, hogy a feje hajszálai számon vannak tartva, hanem az, hogy mennyit örökölt. Meghalt az apa valószínűleg, és a testvére mindent el akart venni. Ezzel megy oda Jézushoz: mondd meg, hogy ossza meg velem a vagyont!

Ez az ember úgy gondolkodott, hogy igazságtalanság érte, és mivel az akkori világban szokás volt a rabbikat vitás kérdésekben döntőbírónak felkérni, ezért azt gondolja, hogy a legalkalmasabb személy Jézus Krisztus, aki ebben döntsön. Mint rabbit, mint mestert szólítja meg, de Jézus, amikor válaszol, nem döntőbíró, hanem inkább lelkigondozó szeretne lenni. Nem avatkozik bele ilyen kérdésekbe az Úr Jézus, nem áll egyiknek sem a pártjára, hanem ad egy bibliai tanítást. Azt mondja: ki tett engem bíróvá köztetek? Ugyanakkor, a következő mondatokkal már odaállítja az igaz Bíró, a hatalmas Isten elé mindnyájukat: ne Engem kérjete fel bírónak vagy osztónak, hanem van egy hatalmas Bíró, aki előtt majd mindnyájan megjelenünk, aki elé odaszámláltatunk, és az Ő színe előtt kell megállnunk ebben a kérdésben is!

Jézus, tehát, ezen a kérdésen vagy kérésen nem csodálkozik. Azért nem csodálkozik, mert a hitetlen és istentelen világban nem is lehet másra számítani, csak ilyen kérdésekre, kérésekre! Hitetlen és istentelen embernek tulajdonképpen ezek a kérdések a legnagyobb kérdései, nem az örök élet, nem az üdvösség. Nem a bűnbocsánat a legnagyobb kérdése, hanem az, hogy a testvérével együtt hogyan fogják megosztani az örökséget, ki fog majd többet kapni belőle! Van olyan valaki is, aki úgy megy Jézushoz, hogy „mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerhessem?” Más valaki úgy megy Jézushoz, hogy bántják a bűnei. Valaki úgy megy Jézushoz, hogy nagyon megalázva és semminek gondolja magát; valaki meg úgy megy Jézushoz, hogy „oszd meg köztünk a vagyont”, egy hétköznapi kéréssel.

Nem is gondoljuk, testvérek, hogy valóban a bűn következménye az, hogy az ember önző, magának élő! De én gondolok erre az édesapára is, aki úgy halt meg valószínűleg, hogy nem rendezte el életében ezeket a dolgokat, és nem is gondolta, hogy milyen családi vizályt, békétlenséget, haragot hagy maga után! Veszekedéseket, évekig vagy évtizedekig tartó haragot, amelyet még a gyerekek is folytatnak. Már nem is tudják, hogy miért kell a másik családra haragudni, mert a szülők már régen meghaltak, de a gyerekek is csak azt tudják, hogy annak a családnak nem szabad köszönni, mert az ok valahol ott van, hogy meghalt valaki, és nem tudták megosztani egymás közt a vagyont. Én sokszor voltam tanúja annak, hogy nemhogy a vagyont nem tudták megosztani, hanem volt olyan eset, amikor egy szülőprézen vesztek össze, és ebből lett évtizedekig tartó harag.

Ezek az emberek valószínűleg nem éltek Isten törvénye szerint, nem tartották meg azt, ami ott le van írva, mert a Mózes könyvében, a zsidó törvények erről is rendelkeztek, ha például volt két gyerek, akkor az idősebbik két részt, a kisebbik egy részt kapott. Harmadolták a vagyont, de ennek fejében az idősebbnek kellett eltartani a szülőket, és gondoskodni a szülőkről életük végéig. A megosztás valószínűleg az lehetett, hogy ami jogos, és ami jár, azt nem adta oda a testvér, mert neki még az is kellett. Tehát, ez az édesapa is legyen előttünk, aki valószínűleg úgy halhatott meg, hogy erre nem gondolt!

Tudják a testvérek, hogy egy idősoththonban szolgáltam nyolc évig, és bizony megdöbentő volt az idősek közt járva, hogy egyszerűen nem hitték el, hogy ők meghalhatnak! Sok mindenre gondoltak, de arra, hogy ők tényleg meghal-

hatnak... Némelyik néni kilencven valahány éves korában azt gondolta, hogy ha én meghalok, ki fogja őt eltemetni! Vagy nagyon sokszor átéltük azt, amikor az öreg mama, akit a menyé ápolt, azt mondta nekem: tiszteletes úr, ha meghal a menyem, ki fog engem ápolni?

Sajnos nagyon sokan nem gondolnak erre! Múltkor el kellett mondjam valakinek: nézd, ott van az ige a Bibliában, amikor Ezékiásnak azt mondja Ézsaiás próféta az Isten rendelésére, hogy „rendeld el házadat, mert meghalsz!” Ez az ember nem rendelte el a házát, hanem az örökösökre volt bízva, hogy hogyan osztják meg a vagyont. Viszont amire figyeljünk az az, amit Jézus Krisztus így foglal össze: „Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget!” Tehát, nem a testvérről kezd el beszélni, hanem azoknak szól, akik hallgatják. A testvért nem kezdi el Jézus – bocsánat – szidni, nem is telt volna ki Jézustól, de még ilyeneket se mond, hogy „nem szép tőle”! Nem az az ember érdeklő, hanem inkább ez az ember, aki ezt megkérdezte, aki odament hozzá, aki ott van hozzá egészen közel. Jézus Krisztus ennek az embernek szól; hogy az ő szívében mi van, az érdeklő.

Amikor Jézushoz ilyen kérdéssel megyünk, akkor ne csodálkozzunk, ha Jézus leleplez! Ne csodálkozzunk, ha Jézusnak lesz mondanivalója! És elmond egy példázatot a bolond gazdagról. A 12. fejezet 24. versében Jézus így beszél a gondviselésről: tekintsétek meg a hollókat, hogy nem vetnek, sem nem aratnak, nincsen tárházuk és csűrjük..., ez az ember csűrűt akart építeni magának. Ez a bolond gazdag tárházat akart építeni, mert azt mondja: mibe fogom ezt a rengeteg gabonát betakarítani? Azt mondja Jézus: a madarak nem vetnek, és nem aratnak, és az Isten eltartja őket. „Mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál?” Hadd olvassam mellé még a 29-30. verseket: „Ti se kérdezzétek, mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne kételkedjétek! Mert mind ezeket a világi pogányok kérdezik; a ti atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségetek van ezekre.”

Ebben a két igében az a megdöbbenő, hogy amikor a madarokról beszél Jézus, meg a Hegyi beszédben beszél arról, hogy a liliomok hogyan öltöznek, hogy Salamon az ő nagy dicsőségében sem öltözött úgy, akkor az „Isten” szót használja: az Isten eltartja őket. Amikor meg az övéiről beszél, hogy „ne kérdezzétek, mit egyetek, mit igyatok, mivel ruházkodjatok, mert mindezeket a pogányok kérdezik, a ti atyátok pedig tudja, hogy nektek ezekre szükségetek van.” Tehát, itt nem azt mondja Jézus, hogy a ti Istenetek tudja, hogy erre szükségetek van, hanem azt mondja: „a ti atyátok” tudja, hogy mindezekre szükségetek van. Ezt vették észre azok, akik annak idején megfogalmazták az Apostoli Hitvallást. Nem is azt mondom, hogy a reformátorok vették ezt észre, amikor megfogalmazták a heidelbergi hitvallást, hanem már az Apostoli Hitvallás írói. Mert mit mondtak ott? „Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában”, mert Jézus ígéjét ismerték és komolyan vették. Ugyanezt írják le a reformátorok, amikor azt mondják, hogy micsoda az isteni gondviselés: a mi Atyánk, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Atyja. Azt mondják: a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Atyja mindent a semmiből teremtett, vagy, ahogy inkább mondjuk: úgy teremtett, hogy nem volt semmi.

Arról van szó, hogy amíg az állatvilágot, meg a növényvilágot az isteni gondviselés tartja el, tartja meg és tartja fenn, addig az Isten gyermekeit az atyai gondviselés tartja meg, és az atyai gondviselés tartja fenn. Ezzel megtanít bennünket Jézus Krisztus arra, hogy te a gondviselő Istent a megváltás csodája nélkül nem szemlélheted! Csak Jézus Krisztuson keresztül lehet szemlélni még a gondviselést is! Nagyon sok ember kihagyja Jézust a gondviselésből, és örül annak, hogy „Lám, csak jó az isten, jót ad”, de ott az Isten ad jót! A hívó ember azt mondja, hogy ez az Isten, aki teremtett mindent, úgy, hogy nem volt semmi, aki fenntart és igazgat, és mai napig gondot visel erről a világról, és gondot is fog viselni, az nekem Jézus Krisztus által Atyám. „A ti atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségetek van ezekre.” Mert mit érénk azzal, testvérek, hogy van egy mindenható Isten, aki megtartja a világot? Azt hiszem, hogy sokkal többet érünk azzal, hogy van egy olyan mindenható Isten, aki mindenhatóságát meg is mutatta, ki is fejezte az egyszülött Fiúban, Jézus Krisztusban, a Golgota keresztyében, a húsvéti nyitott sírban. Istent nem lehet úgy szemlélni, hogy van Isten, csak úgy, hogy van Atyánk a mennyekben!

Olyan csodálatos dolog ez, mert ha csak az állat és növényvilág fenntartását vesszük, akkor azt a hitetlenek is megkapják! Azért, mert a hitetlenek is kapnak életet. A hitetlenek is kapnak – így szoktuk mondani – általános kegyelmet. Ahogy a madár szaporodik, a hitetlenek is nevelnek családot. Kapnak gyermekeket; van élelmük; van hol lakniuk; de aki nem megy tovább, hogy ez az Isten nekem Atyám, akkor ez azt jelenti, hogy én nem tudok a váltságról; nem tudok bűnbocsánatról; nem tudok örök életről; én csak olyan vagyok, ahogy Ézsaiás mondja: mint a mező virága, amely reggel sarjad, és virágzik; estére megszárad és elhull. Akkor tényleg igaz, hogy „Elhull a virág, és eliramlik az élet.” De az embert az teszi emberré, hogy őneki Atyja lett az Isten Jézus Krisztusban, a mi Istenünk, aki mindenható Atya. Nem csak egy szuverén, feltétlen Úr, egy teremtő, hanem Atya, aki különös kegyelmét adja szeretetében, hosszútűrésében, bocsánatában. Vagyis, nincs más teremtő Isten, csak az, aki nekünk Jézus Krisztusban Atyánk! A teremtő Istenben való hit és a megváltó Istenben való hit nem két dolog, hanem egy.

Jézus elmondja a példázatot, hogy volt egy gazdag ember, akinek bőségesen termett a földje, ezért magában okoskodott mondván, mit cselekedjem, mert nincs hova takarnom a termésemet. És azt mondja neki az Úr: bolond, még ez éjjel meghalsz, még ezen az éjjelen elkérik tőled a te lelkedet, és amiket készítettél, kiéi lesznek? A világ szemében ez az ember bölcs. A világ az ilyet nagyra értékeli. A világ szemében, világi mértékkel mérve ez az ember okos, jól gazdálkodik, gondol a jövőjére: én lelkem örülj, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; be vagy biztosítva! Ez az ember mindenre gondol, csak az Úrral nem gondol, csak Istent hagyja ki a számításból!

Akik földet műveltek valamikor, azok tudják, hogy a földműves élete talán a legbizonytalanabb élet, ott nem elég az eszeség, nem elég az okosság, nem elég a szakmai értelem, mert ha aratás előtt jön egy jégeső, az mindent elver! Jön egy szárazság, és nem marad semmi! Egy nyári napon, amikor a falunkban

éppen indult volna a meggyeszezon, mindenki várta a meggyeszedést, már indult volna a felvásárlás, és egyik szombaton jött egy olyan jégeső, hogy semmi épen nem maradt. A fáknak is csak a gallyai maradtak meg, mindent elvert a jég. Az összes meggy, amit le akartunk szedni, az árokba került, és az esővíz vitte mázsaszámra a meggyet. Vagy, a múlt évben nagyon kevés alma termett, mert áprilisban jött egy fagy, az elvitte a virágoknak a 90%-át. A földműves éli át igazán, hogy Atyánk kezében vagyunk, az Isten kezében vagyunk, az Ő szeretetétől függünk.

A példázatbeli ember úgy gondolkodik és tervez, hogy önmagának tulajdonítja azt, hogy sok termése lett. Mint az az ember, aki úgy gondolkodik, hogy amit keresett, azt ő kereste meg. Az idősek otthonában is nagy kérdés volt mindig a pénz, de ott nem volt más pénz, csak az a kis nyugdíj, ami megjött. Az idősek nagyon rakosgatták, rendezgették, számolgatták, hogy mennyi van mindig, és tulajdonképpen, amikor ilyenről beszéltünk, akkor nagyon sokszor hallottam az idősektől a következő mondatot: Megdolgoztam én azért, tiszteletes úr! Ők úgy tekintettek a nyugdíjra, hogy megdolgoztak érte, és nagyon nehéz volt, de sokszor azt kellett mondjam, hogy más is megdolgozott érte, de már régen a temetőben van a teste! Mondom: nem jobb lenne, ha azt tetszene mondani, hogy az Isten kegyelmet adott nekem, mert amiért megdolgoztam, azt fel is vehetem!

Egy lelkipásztor azt mondta egyszer, hogy nem szerette a kenyérnek a héját, és a felesége mindig megszólta érte, hogy „edd már meg a héját is a kenyérnek!” Akkor azt mondta rá a lelkész: én kerestem, én faragom! Ezt azért mondta el, mert amikor Szibériában, a lágerben több évet eltöltött, és nem volt kenyér, akkor Isten eszébe juttatta, hogy „ugye, most megennéd a héját is!” Ezt bűnbánattal mondta el a lelkész, hogy „én kerestem, én faragom”.

Tehát, ez az ember azt gondolja, hogy azért termett a földje, mert ő olyan ügyes, okos, és nem az Istennek ad dicsőséget. Azt mondja: építetek csűröket! Lehetne csűröket építeni a gabonának? Lehetne, hiszen a Bibliában van olyan, amikor sokat termett a föld, és csűröket építettek. Mózes első könyvéből tudhatjuk, hogy mennyi csűrűt építettek! Olyan csűröket építettek, hogy hét esztendőig elég volt az a gabona, amit benne eltároltak. Nem az a baj, hogy csűröket akar építeni, hanem az a baj, hogy ezt ő gondolja ki: ily módon okoskodott magában. Abban a részben, amit említettem, Józsefről van szó, hogy csűröket épített, de neki az Úr mondta! Neki a Lélek jelentette meg, hogy takarítsátok be a termést... hét bő esztendő, mert lesz hét szűk esztendő! Lehet tehát csűröket építeni!

Soha nem azt mondja a Biblia, hogy a vagyonnal van baj. Nem azt mondja, hogy a gazdagsággal van baj, hanem azzal, ha valakinek a szíve hozzá nő, ha abban bizakodik, és hogyha annak a felhasználásában az élő Isten tanácsát nem kéri! A Bibliában – így mondta egyszer egy kedves igehirdető – a gazdagság nem bűn, a szegénység nem érdem. A gazdag nem azért bolond, mert gazdag, hanem azért bolond, mert nem az Úrra figyel, hanem ő eldönti, hogy mit fog csinálni. Hatszor fordul elő ez a szó, hogy „én”. Figyeljétek meg! Én lelkem örülj; sok javaid vannak sok esztendőre eltéve, és akkor most már vigadozhatsz, gyönyör-

ködhetsz, tedd magad kényelembe, egyél és igyál! Miért szegi meg az Isten törvényét? Azért, mert Isten törvénye azt mondja, hogy dolgozz! A törvény azt mondja: hat napon át dolgozzál, és végezd minden munkádat! Ez az ember meg azt mondja: tedd magad kényelembe! Tehát, felrúgja a törvényt, nem tartja meg, mert azt mondja: tedd magad kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!

Ennél az embernél az a borzasztó, hogy bőségesen termelt a földje, mégsem adott érte hálát. Ha Isten megrakta a fákat, a földet; a búzatáblákon ott a sok búza, akkor az ember hálát ad. Nem tudom él-e még egy svájci ismerősünk, akinek egy nagy szőlőfeldolgozója van. Ő a svájci szőlőt keveri az Olaszországból hozott szőlővel, mert a svájcinak csak nem akkora a cukorfoka, mint az olasz szőlőnek. Amikor egyszer ott voltunk, csinált egy üzletet. Hatalmas szőlőmenyiségre gondoljunk! Akkor Olaszországban még líra volt, megkötötték a szerződést, aztán mikor fizetésre került a sor, akkor valamilyen árfolyam ingadozás történt. Az a lényeg, hogy sokkal kevesebbet kellett fizetni a szőlőért, mint amennyit gondolt, és ez a kedves testvérünk azt mondta: ezért ő nem dolgozott meg, akkor ez a pénz az Úré kell, hogy legyen! A gyülekezet éppen akkor épített templomot, úgyhogy nagyon fontos volt minden frank, és ezt a pénzt ő rögtön elvitte a gyülekezetbe. „Ezt az Úr adta nekem!” „Ez kegyelem, hogy kevesebbet kellett érte fizetni!”

Milyen jó, ha valaki így gondolkodik! Mi hogyan gondolkodunk? Én lelkem örülj, sok javaid vannak, sok esztendőre eltéve? Tulajdonképpen, ez az ember nem az Úrral tárgyalta meg azt sem, hogy mit csináljon a vagyonnal. Jézus Krisztus meg akar óvni bennünket a hitetlenségtől ezzel a példázattal, tudniillik azzal, hogy bízd magad az Úrra! És meg akar bennünket óvni a bigott hittől is, ami arra készíti az embert, hogy úgyis mindent Istenre hagyjon, amit esetleg neki kellene elrendezni. Tehát meg kell találni a hit útját az életünk minden kérdésében! Most ez a mai ige épp a vagyont adja elénk vagy az örökséget, de az életünk minden kérdésében meg kell találni a hit útját, az Úr útját! Nemcsak énekelnünk kell, hogy „Útaid, Uram, mutasd meg, Hogy el ne tévelyedjem”, hanem komolyan is kell venni, hogy tényleg mutasd meg a te útjaidat, Uram, hogy el ne tévedjek!

Emlékezték, a Lukács evangéliuma 16. fejezetében olvassuk a gazdag és Lázár történetét, amelyben Jézus elmondja, hogy meghalt a gazdag, és semmit sem tudott átvinni az örökkévalóságba, ami neki fontos volt... és ennek az embernek is ez fontos: én lelkem egyél, igyál, gyönyörködjél! Ezek közül egyiket se tudja magával vinni a halálba. Lázár egy valamit tudott vinni: azt a hitet, amely üdvösséggé lett az ő számára. Az ő Jézusát tudta vinni, mert a más világon, a mennyei hazában annak van értéke. Ő azt vitte, hogy „Isten az én segítségem” – mert ezt jelenti a neve. Egyik énekünk így mondja: „Gyűjtsünk oly kincset, melyet a tűz koha, Hév forrósága nem emészt meg soha.”

Éppen ezért, kedves testvéreim, legyen előttünk példaként az a Jézus, akiről azt olvassuk, hogy „gazdag lévén szegénnyé lett érettünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk”! Így lehet valaki Istenben gazdag, Jézus Krisztus által. Ahogy egyik énekünk egyik versszakában énekeljük: „Vágyat, célt a

múltak adtam. Nincs már bennem vak remény. Mégis gazdag úr maradtam: Isten és a menny enyém.” Legyünk az Úrban gazdagok, aki gazdagon gondot visel rólunk, és nem engedi, hogy ingadozzék az igaz! Aki megtart bennünket, megóv a kísértéstől, megóv a gazdagság kísértésétől is, és segít abban Szentlelke által, hogy hálás életet tudjunk élni.

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Úr Jézus, hogy valóban van az életünk minden kérdésére válaszod, feladatod, megoldásod. Köszönjük, hogy így feleltél meg ennek az embernek, és mindenkinek, aki ott hallgatott Téged, elmondva ezt a példázatot. Ó, Uram, nem tudom hányan hallották meg, ki az, akinek megnyílt erre a szíve, hogy az egy szükséges dologgal foglalkozzon, vagy úgy, ahogy mondtad, hogy „keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek is megadatnak nektek”! Hadd köszönjük meg Neked, hogy olyan csodálatosan hordozod a mi életünket, nemcsak azért, mert gondviselő Isten vagy, hanem azért, mert szerető Atya vagy; mert Jézus Krisztusban tekintesz ránk. Ő a mi igazságunk, szentségünk, bölcsességünk és váltságunk. Köszönjük Neked, hogy így tartottál meg, és így tartasz napról-napra, és adod a kegyelmet, a bűnbocsánatot, az örök élet felől való bizonyosságot; vigasztalsz és örömet adsz a mi lelkünkbe a Veled való kapcsolatban, az Előtted való hódolatban.

Köszönjük, hogy nem döntőbíró akartál ott lenni azon a napon, amikor ez elhangzott, hanem lelkigondozó. Köszönjük Neked, hogy olyan szeretettel vetted körül a tudatlanokat, a kapzsikat, a testi embereket, mert tudod, hogy a bűn miatt nem is lehet másra számítani. „Mi mást, más minket öl”, de köszönjük, hogy „Öröm köt egybe s szeretet, Az Úr szívéen belől.”

Köszönjük ezt az estét is Neked, hogy itt vagy közöttünk, és egymással is találkozhattunk egy rövid időre. Áldj meg hazafelé! Áldj meg az éjszakában bennünket, kérünk, és a holnapi napon is engedd, hogy a Te dicsőségedre tegyünk mindent, ahogyan a Te ígéd figyelmeztet erre! Maradj velünk, mert esteledik!

Ámen.

508,1-2 ének

1. Nagy hálát adunk, kegyes Atyánk, néked,
Hogy te ez napon nekünk megengedted
Nagy-szép békével élnünk te előtted: Dicsőség Néked!

2. Immár e napnak kimenetelében
Néked könyörgünk, Atyánk, igaz hitben:
Segíts meg minket minden szükséginkben, Áldj meg lelkünkben!